VREAU O ALTĂ LUME

Omul va tânji,
zilele lui ca floarea vântului
vor înflori
că vânt a trecut peste el
și nu va mai fi
și nu i se va cunoaște nici locul.
Ilinca Natanael
VREAU O ALTĂ LUME
Editura ANAMAROL 2006

ILINCA NATANAEL

VICTORIȚA DUȚU

Cu pseudonimul literar

ILINCA NATANAEL

Date biografice:

S-a nãscut în 1971, în județul Botoşani,

în 1990 absolventã a Liceului Pedagogic din Botoşani,

în 1995 absolventã Facultãții de Matematicã, din Iaşi,

în 1999 absolventã a Facultãții de Filosofie, din Iaşi,

1998 “Masterat în Logicã şi Hermeneuticã “,

din 2000 profesor de matematicã la un colegiu din Bucureşti.

În 2003 publicã volumul de versuri*, Spaţii* “,debut,“

la Editura Muzeului Literaturii Române din Bucureşti.

În 2005 publicã volumul de versuri “*Cuvintele*”,

tot la editura *Muzeului Literaturii Române* , Bucuresti,

şi expune la *Fundaţiile Regale,*

Biblioteca Centralã UniversitaRã, Sala Profesorilor,

expoziția de picturã şi poezie intitlatã :”*Punctul de la infinit* ”.

***

Aş vrea să dorm ,să dorm
Dar gândul nu mă lasă.
Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu
Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El
Şi El răspunde mie cu-aceeaşi întrebare:
<Mă iubeşti ?>
Doamne,
Aş vrea să fiu copila
Ce răsare dintre flori albastre
Şi –Ţi spune de departe râzând
Şi alergând spre Tine:
<Doamne , uite, Dumnezeul meu,
Ce flori albastre, Ţi le dăruiesc,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mângâiat
În fiecare noapte când a răsărit luna.
Ştii, Doamne, Te-am urmărit aseară
Cum lacrima îţi strălucea obrazul,
În glas de stele , dar tăceai,
Primeşte ,Doamne, florile albastre,
Sunt ale Tale , căci Tu le-ai lăcrimat.

***

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
Pentru că eu acum
Am putut vedea pentru o clipă
Pâinea şi vinul din altar,
Cum Te aduc pe Tine prezent
În mijlocul oamenilor ce Te caută.
Puțini dintre mulți s-au gândit
Acum la Tine şi Tu ai venit,
Dar ai stat în taină, că nimeni
Nu Te-a văzut, dar unii
Ți-au simțit prezența :
O frumusețe teribilă i-a înconjurat!!
Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezența Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

***

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Şi razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se aşterne la orizont
Şi ierburile înalte

Ce-mi primesc paşii temători,

Dar dincolo de tot ce văd ,

Nu-l pot vedea

Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,

Care ai creat ploaia,

Care ai creat pădurile şi cerul, şi stelele,

Unde eşti ?

Unde eşti ?

Ce sfioase sunt florile

Când trec pe lângă ele ,

Cât de limpezi sunt apele ,

Izvoarele, fântânile,

Cât de sclipitoare sunt toate astea !

Unde eşti Tu,

Cel ce ai creat toate ?

Toate acestea în mijlocul cărora

Eu trăiesc,

Unde eşti Tu, Tu cel ce ai făcut toate ??!

Cât de frumoase sunt florile astea ,

Lăcrămioarele, cât de albe,

Ca nişte clopoţei.

Cât de verzi şi ascuţite şi lungi

Le sunt frunzele !

Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde eşti, unde eşti ?
Şi Tu, Tu , iubitorule,
Cel ce ai creat toate ?
Unde eşti de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietățile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare Cine-o fi Cel Ce stă
Cu ochii închişi, cu ochii plânşi ?
M-am aşezat lânga El şi-am tăcut,
Şi toate întrebările dispăruseră.

***

Iisuse, atunci când mergeai de unul singur
În munți să Te rogi,
Dimineața înainte de zori,
Sau seara pâna dimineața în soare,
Nu te-nspăimânta Doamne,
Piatra din jur
Şi singurătatea de-afară ?
M-am întrebat Doamne de mii de ori,

Oare cum Te rugai Tu

În singurătate şi teamă ?

Nu Te înspăimânta piatra muntelui

Prin răceala ei?

Stelele reci şi îndepărtate

Nu Te înspăimântau,

Iar oamenii ce roaiu în jurul Tău,

Nu Te umpleau de spaimă, de graoză,

Nu Ți-a fost silă de noi niciodată ?

Când ridicam pumnul înverşunați,

Gata să Te lovim, gata să Te ucidem ?

Toată creația Ta în care Tu ai locuit

Nu Ți-a strâns sufletul în singurătate ?

Nu Te-au înspăimântat oamenii,

Nu Te-au înspăimântat pietrele ,

Furtunile şi înghețurile nu Te-au înspăimântat ?

Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naşti,

Când lumea aceasta e sortită pieirii ?

Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,

Dar cum aş putea gândi Doamne ?

***

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,

Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele şi lumina,

Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.
E noapte şi mi-i atât de frig,
Îmi era într-un timp bine,
Când era soare afară şi cald,
Dar dintr-o dată a venit noaptea,
Nu se mai vede bine în jurul meu,
Doar stelele şi luna pătrund
Prin crengile copacilor cu lumina lor,
Până la mine , până la pământ.
E noapte, e lumină şi e atât de frumos,
Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
Decât cu privirea,
Această frumusețe mă respinge,
Îmi e străină , eu nu pot,
Nu pot trăi în mijlocul ei,
Eu nu pot fi însăşi această frumusețe.

***

Doamne, sunt un copil.
Aş vrea să fiu un copil,
Dar lumea din mine nu mă lasă,
Oamenii mă provoacă la duel.
Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,

Cum să vin în libertatea Ta ?

***

Dar cuvintele, cuvintele,

Ce sunt ele cuvintele ?

De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim ?

Dar cum să descopăr eu,Doamne

Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,

Cum să descopăr eu cuvântul

Prin care eu să pot vorbi cu Tine?

De ce caut mereu cuvinte sofisticate,

Când cuvintele astea simple şi minunate

Exprimă atâta siceritate, atâta frumusețe?

De ce caut mereu cuvinte mari,

Ca să nu Te pot exprima,

Prin care să nu înțeleg nimic,

Să mă rătăcesc

Şi nici eu nu mai ştiu unde sunt.

Ce mare dar ne-ai facut,Doamne,

Cuvintele, cuvintele astea simple, directe…

Şi care e cuvântul prin care eu

Aş putea să-mi descopăr

Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,

Cu Tine şi cu lumea Ta ?

***

Doamne, eu sunt în aşteptarea

Unei iubiri, unei iubiri,

Atât de mari , cum n-am mai trăit niciodată.

Eu sunt în aşteptarea unei iubiri

Şi cât de minunată este această aşteptare,

Când eu îmi închipui mereu

Cum va fi iubirea aceea a mea,

Când eu Îl voi iubi pe El,

Pe Cel nespus de minunat !

Mi-e şi frică să spun,

Cât de fericită voi fi.

Eu sunt în aşteptarea unei iubiri

Şi sunt nespus de fericită!

Îți mulțumesc Dumnezeule

Pentru liniştea mea.

Doamne, Tu eşti cu adevărat

Nespus de frumos !

***

O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis

M-a lăsat pe mine să zbor

În locul lui,iar el a stat în locul meu

Să mă privească pe mine cum zbor,

Am schimbat locul unul cu altul,

Eu şi cu îngerul meu,

Eu zburam până departe spre stele, spre lună,

Iar el se ruga în locul meu.

Toți sfinții i-a adunat în jurul lui

Şi se rugau împreună pentru mine,

Iar eu nu ştiam asta,

Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.

Eu zburam şi dansam deasupra stâncilor

Şi nu-l mai vedeam pe înger

Cum stă îngenunchiat în locul meu

Şi se roagă lui Iisus să-mi primească

Zborul ,dansul ,iubirea.

Eu dansam şi plângeam ,rugându-mă neîncetat

Împreună cu îngerul

Şi deodată el mi-a strigat

De acolo de jos,de departe:

’’Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,

În stânga ta uită-te, că vezi pe Cineva’’

Dar nu puteam să mă uit,

Pentru că nu vedeam,

Dar simțeam că Cineva e cu mine,
Ştiam că Cineva dansează şi zboară
Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
Când am oboist,am venit lângă înger
Iar el mi-a zis: ‘’L-ai văzut, L-ai văzut ?’’
‘’Nu’’,i-am răspuns,’’vai’’,mi-a zis îngerul,
Era El şi zbura împreună cu tine,
Cum de nu ai văzut ?’’
‘’Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
Dar spune- I, te rog îngeraşule,
Că eu am simțit că dansează cu mine
Şi să mă ierte că nu L-am privit,
Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i,te rog,îngeraşule !’’

***

<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis aşa
Decât el , când i-a pipăit rănile după înviere.
Dacă eu aş putea sã-Ți spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
Aş fi cea mai fericită femeie din lume,

Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemãnãtor întunericului,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minții mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

***

Parcă toată creația Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,
S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu brațele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creația Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu eşti atât de departe!!!!
Şi totuşi, ceva se întămplă

Cu această creaţie a Ta

Ceva se întâmplă,

Începe să se mişte ceva,

Să plece departe!

E oare mâna Ta

Ce dă la o parte perdelele

Ce acoperă uşile

De mult descuiate,

De mult deschise?

Sau poate vântul

Ce se-nfioară

La apropierea Ta?

***

Creaţia Ta e asemeni muntelui

Ce stă măreţ în faţa mea

Iar Tu îmi ceri să am atâta

Încredere în Tine , atâta iubire

În iubirea Ta , încât, încât

Să-i cer muntelui să se arunce

În mare şi el mă va asculta,

Adică să se dea la o parte

Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!
De ce Doamne,mi se pare uneori
Că e mai simplu să sap o cărare
Sub rădăcina muntelui,
Să sap un tunel prin piatra lui,
Ca eu să ajung la Tine departe,
De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
Iar eu nu Te-aş putea vedea?

***

De multe ori am vrut Doamne
Să le spun munților să-mi arate
Unde stăteai Tu când erai singur
Şi Te rugai,iar munții nu mi-au arătat
Decât crestele lor aurite de soare
Şi făcliile lor purtătoare de stele.
Am întrebat din nou munții
Şi i-am rugat să-mi arate
Pe unde mergeai Tu,
Când apele îşi închinau sfioase
Dansul lor la picioarele Tale
Şi munții nu mi-au răspuns.
Ei au lăsat frunzele lor verzi

Să devină lumină albastră

Purtãtoare de stele.

Am cerut munţilor să-mi arate

Unde dormeai Tu liniştit,

La rădăcina unui copac

Cu capul pe o piatră

Şi munţii au început să strige la mine

Cu tunet şi m-am înspăimântat.

Am stat şi m-am uitat la munţi

Zile în şir, aşteptând răspunsul

Dar ei tăceau clipă de clipă

Şi crestele lor luminate de soare

Se uitau la mine triumfãtor.

M-am simţit atât de singură Doamne

Şi atât de dor îmi era să Te aflu

Că m-am hotărât să cobor şi să urc

Povârnişurile pietroase ale munţilor.

Plângeam şi mergeam iar disperarea

Creştea în mine şi mi-a venit să adorm

La rădăcina unui stejar,

Când am auzit deodată un glas:

<De ce dormi, nu ai voie să dormi,

Aici nimeni nu doarme,

Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!

Mergi şi vorbeşte-mi,

Că eu te aştept, te aştept, te aştept….. >

<Merg Doamne, uite că merg

Şi nu există nici o cărare

În faţa ochilor mei,

Mai e mult Doamne , până departe?

Mai e mult, mai e mult,

Mai e mult ???….>

***

Copilul dansează în lumina lunii

Şi Dumnezeu veghiază

El priveşte zâmbind,

Jocul copilului, dansul copilului

În lumina lunii,

În lumina soarelui

Şi copilul dansează

Deasupra lanurilor de grâu,

Deasupra livezilor înflorite

Copilul dansează în lumina norilor

Zburând peste ape

Şi El din cer plânge

Plânge cu lacrimi de flori

Înconjurând copilul

Ce dansează plângând

În lumina lunii.

Copilul dansează

În brațele Lui, în brațele Lui,

Ce l-au cuprins de acum

Într-un dor nesfârşit

Şi copilul niciodată,

Niciodată nu va mai plânge.

***

Ce fericire Doamne să pot vedea

Lumea din mine şi să pot striga.

Lumea pe care eu o trăiesc

E o lume perfectă,

E o lume perfectă,

Pentru că ea e doar în inima mea

Şi nimeni nu poate pătrunde în ea

Pentru că e numai a Ta

Şi numai Tu locuieşti

În lumea mea perfectă.

Nimic din afară nu poate veni

Să-mi tulbure liniştea,

Lumea mea perfectă să mi-o ucidă

Oricât de multe rele aş vedea,

Lumea de-afară îmi rămâne străină,

Iar eu simt că numai aici,
Acasă cu Tine, în mine
Eu sunt eu,şi totuşi sunt alta
Şi câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

***

Doamne, oare timpul acesta
Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
Şi ne uităm plimbându-ne
De la noapte la zi şi de la zi la noapte,
Oare timpul acesta nu e doar o iluzie ?
De ce oare să numim timp
Scurgerea aceasta de clipe,
De la răsăritul soarelui până la apus
Şi de la apusul soarelui până la răsărit.
Doamne , eu când mă gândesc la Tine,
La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
Pentru mine nu mai există timp
Ci doar veşnicia Ta din inima mea
Şi timpul devine pentru mine
Doar o iluzie.
O, Doamne, nu există decât veşnicia Ta,
Timp nu există, ci-i doar o părere.

***

Sfinte Botezătorule Ioan,

Astăzi lumea te sărbătoreşte,

Eu nu te-am sărbătorit şi e seară,

Sunt tristă şi îmi curg doar câteva lacrimi

De tristețe şi de durere că nu m-am rugat,

Nu m-am gândit şi nu am vorbit cu Iisus.

Oare de ce nu m-am rugat astăzi,

Sfinte Ioane, oare de ce ?

Ajută-mă şi pe mine să-L pot urma

Pe cel care ți-a fost atât de prieten

Şi te-a iubit atât de mult

Că Te-a considerat pe Tine,

Cel dintâi dintre prooroci.

Tu ai fost atât de mare

Şi încă mai eşti pentru mine măcar,

Dar ştii ce mă doare , frate Ioane,

Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.

Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun

După adevăr şi atât de smerit,

Atât de lipsit de orgolui încât ai spus

Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,

Nu le pot trăi, nu le pot rosti:

« El trebuie să crească,

Iar eu trebuie să mă micşorez »

Înțelegi Sfinte Ioane, înțelegi ?

Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte

În fața lui Dumnezeu, de ce , hai spune-mi !

Roagă-te pentru mine prietenului tău

Şi Dumnezeul nostru,Iisus, să-mi dea mie

Dragostea pentru El şi smerenia,

Pentru că dragostea şi smerenia sunt nişte stări,

Nişte sentimente atăt de liniştitoare,

Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu ,

Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,

Nu o pot simți,de ce nu-l pot iubi

Pe Iisus ca pe Dumnezeu şi Dumnezeu

Devine pentru mine atât de străin

Şi eu nu mai ştiu în cine să cred.

O , Doamne, Iisuse, Tu eşti Dumnezeu !!!

***

Domane, acasă e locul cel mai minunat

Pe care l-am putut visa vreodată.

Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,

Prin pustiul acesta plin de oameni,

Asemeni umbrelor colorate şi umblătoare.

Doamne, acasă nu e pustiu,

Acolo mă iubeşte mama şi tata
Şi fraţii mei şi surorile mele,
Acasă e mamaia cea bătrână,
Ce m-aşteaptă să vin să-i aduc apă,
Acasă e copilăria mea Doamne,
Şi acolo am plâns cel dintâi.
Acasă e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
Pentru că acasă eşti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu.

***

Doamne, în inima noastră
E o casă atât de frumoasă,
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decat împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu,
Cã Tu înviezi mereu
În inima noastră,
Pentru că Tu poţi să vii

Cu mine în camera mea.

***

Doamne, în mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânța iubirii
Şi cât mă doare ,
Cum se desface fiecare brazdă
De carne din mine şi cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.
Cât de mare îmi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Doamne,
Până când sămânța
Ta va încolți în mine ?
Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
Şi până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni

Şi vor creşte şi vor înflori.
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Şi atât de aproape de carnea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele şi copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

***

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele
Şi-a tăcut,
Şi-a tăcut sunetul lacrimei,
A tăcut
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci,
De mâini înăltațe , de aripi,
De mâinile mele tăcute,
De obrajii mei reci şi goi
‘’Hei‘’m-am auzit întrebată,
<Tu , pe cine iubeşti?>
<Nu ştiu> I-am răspuns,

Iubirea e o taină>

Şi El m-a întrebat din nou

<Pe cine iubeşti ?>

Şi iarăşi I-am răspuns <nu ştiu>

A tăcut… a tăcut…a tăcut…

S-a lăsat noaptea

Şi El m-a întrebat din nou

<Pe cine iubeşti ?>

Am tăcut,

El a început din nou să tacă.

Am tăcut şi auzeam clipocitul

De rouă al soarelui…

După timp îndelungat

Am început să strig cu lacrimi

De sânge alb

<Dumnezeule…Dumnezeule…>

***

Stau undeva pitită,

Nici eu nu mai ştiu unde sunt

Şi universul din privirile mele mă-nghiață,

Stelele mă fac să amețesc.

Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,

Nici un cuvânt universul nu scoate,
Numai noi oamenii vorbim între noi,
Prin cuvinte absurde.
Câtă singurătate, câtă pace respingătoare !
Toată tăcerea asta din creația Ta
Mă înghiață,
Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
Să-mi înalț gândul meu la Tine,
Ce m-aş fi făcut de atâția ani,
De singurătate.

***

Domne, cât de sublimă este creația Ta
Şi cât de departe sunt eu de Tine !
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
E noapte şi e frig,şi nu pot zbura până aclolo,
Nu pot să înnot ,apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating

Nisipurile şi rădăcinile florilor.
Totul mă respinge , Domne, prin necunoaştere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este,Doamne !!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne
Şi cât de străină sunt eu de esența ei!
O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângă lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minunat ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.
Împreună cu Tine, Iisuse aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda aceea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.

Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult ?
Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumusețea Ta !!
Da, da şi locuind în mijlocul acestei frumuseți.!!!

***

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
Ele mă trimit cu gândul laTine
Omul mă înspăimântă cel mai mult,
El mă face să mă simt departe de Tine,
Cu cine să mă asemăn eu, Doamne ?
Cu florile Tale ca să pot trăi ?
Dar aici flori nu mai sunt,
Decât flori de contrabandă.
Aici doar banii înfloresc şi patima omului,
Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
Unde să fie inima mea,
Ca eu să ştiu că floarea inimii mele
Este floarea Ta ?
De multe ori mă întreb Doamne,
Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale ?
Oare nu cumva vorba mea
Ține de o altă dezordine ce nu e legea Ta ?
Mă înspăimântă Doamne

Până şi lucrurile din preajma mea
Când ele sunt atinse de oameni.

***

Doamne, dacă aş putea scăpa
De toate amintirile mele,
Dacă aş putea scăpa de toate aceste imagini
Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâmă ochii,
Doamne, dacă aş putea trăi din nou,
Copilăria mea
Doamne, cât de minunată este speranța Ta
Prin gândul meu la Tine !

***

Oare să prind curaj să visez?
Oare să prind curaj să scriu?
Oare să prind curaj să închipui?
Poate că numai aşa voi putea să zbor.
Eram atât de departe de mine,
Atât de departe şi am pornit-o
În goană prin pădurea copilăriei mele

Şi tot fugeam, fugeam, fugeam,
Mi se părea uneori că visez
Şi că-n visul meu zbor, zbor, zbor
Peste toată frumusețea naturii
Şi peste visul meu, peste corpul meu
Peste totate amintirile mele să zbor.
Peste tot pământul!

***

M-am oprit în fugă lângă un copac,
Lângă copacul acela unde eu mă rugam.
Ah ! de câte ori nu m-am rugat Lui.
De câte ori nu am plâns,
Nu am plâns,
Că nu ştiu ce-i cu mine
Şi că mi-e silă de viață şi o urăsc,
De câte ori nu I- am spus, la copacul acela, Lui
Tot ce puteam spune,
I-am spus că nu mai pot trăi
Că nu mai pot iubi,
Că mi-e silă de viață,
Că nu mai pot trăi, ah de câte ori,
De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,

N-am privit cerul înstelat printre crengile
Încărcate de umbră şi lumină strălucitoare,
De câte ori nu m-am simțit fericită,
Lângă copacul acela, de câte ori după plâns
Sau după vorbe înverşunate,o speranță nouă
Îmi învăluia sufletul şi plecam zburând,
Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,
Cât de minunat era salcâmul acesta!
Aici era mănăstirea mea,
Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.
Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

HAIDEȚI TINERI

Aprilie ’93

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocarã
Nu auzi cum plânge Dumnezeu
La fiecare poartã închisã?
Voi, cei însinguraţi de pãcatele voastre,
Voi, cei însinguraţi din cauza urii din voi

Lepãdați tina pãcatului vostru
Şi întindeți brațele spre Iisus Hristos
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
Tineri , voi ce sunteți bãtrâni
Pentru cã sunteți bãtrâi sufleteşte,
Aruncați bãtrânețea din voi,
Primind lumina lui Iisus,
Primind lumina de candelã
În ochii voştri spurcați de sãruturi,
De idei ce nu v-au folosit niciodatã,
De țigări şi dansul satanei.
Şi-a fãcut omul jucării,
Ca sã-şi uite de pãcate,
Sã-şi umple timpul lui gol de gândire
Şi l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
Şi-a fãcut maşini, blocuri , avioane,
Are ştiința cu care creează goluri de aer,
A distrus copacii şi a strivit florile
Şi crede cu atâta mândrie în el,
E persoanã importantã în lume,
Devenit din maimuțã om !!!
Îşi aprinde becuri şi le-nchide când vrea,
Astea țin loc de soare , de luminã,
Dã drumul la muzicã , la casetofon
Şi aude spurcãciunile lumii cântând,

Dã drumul la televizor
Şi vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
E bogat, are de toate "învățatul" nostru,
Pleacã în strãinãtate sã-şi "etaleze cunoştințele"
America e la modã, nu mai e Parisul,
El nu-şi vinde țara, şi-o dã degeaba,
Nu-şi mai place neamul, e de proşti, de calici,
Nu are dolari România, nu are, e calicã,
Nu are oameni vrednici sã-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideți tineri, feciori şi fecioare,
Voi haiduci minunați ai neamului meu,
Intoxicați în felul acesta, nu simțiți,
Nu simțiți ,cum acel ceva sensibil din voi,
Plânge de fricã sã nu fie distrus?
Prinți şi prințese ai neamului meu,
Nu vã apasã povara prostiei din jur?
Haideți tineri adevărați
Sã devenim tineri prin lumina Liturghiei,
Sã devenim tineri desãvârşiți,
Cântând lui Dumnezeu şi oamenilor despre iubire.

Noi, cei ce ne temem de bãtrâneţe,
Noi , cei ce ne temem de moarte,
Sã aruncãm toatã scâraba ce vine din tinã,
Sfinţindu-ne trupul nostru,
Îndumnezeindu-ne speranţa noastrã,
Înãlţându-ne sufletul nostru,
Pentru a devevi îngeri aici pe pãmânt.
Hei , tineri monahi şi mireni totodatã,
Sã fim tineri prin rugãciunea noastrã,
Gãsindu-l pe Dumnezeu, pe pãmânt fiind,
Nu mai suntem bãtrâni, nu mai suntem morţi,
Suntem pururi tineri, chiar si bãtrâni fiind.
Sã aruncãm, sã aruncãm toate pãcatele noastre,
Nu vedeţi câtã suferinţã aduc?
Sã ne spãlãm trupul şi sufletul nostru,
Prin botezul lacrimilor noastre,
Sã venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
Cãci prin El moartea este învinsã,
Suntem în viaţã şi prin viaţã în El.
Haideţi, haideţi tineri şi vârstnici,
Monahi şi mireni totodatã,
Sã rãsturnãm sufletul nostru cel întinat,
Întinat de pãcate,
Sã devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,

Înãlțat la ceruri şi prezent cu noi,
În serile de tainã a rugãciunii noastre.
Haideți , haideți tineri,
Nu vedeți ce greu este sã fii singur?
Singur numai cu prostia şi cu pãcatele tale
Şi a celor din jur?
Singur şi numai cu dorința de a fi alãturi
De cel care luptã la fel ca şi tine?
Haideți , feciori şi fecioare,
Haiduci minunați ai neamului meu,
Plãieşi tineri ai sfântului Ştefan,
Lucrați tainic prin rugãciunea voastrã,
Dați perdeaua neguroasã din fața ochilor voştri,
Mistuiți-vã în codri de gânduri
Şi luați aerul dreptății în piept.
Hei, mã auziti, mã auziti, prinți si prințese,
Ajutați-mã, ajutați-mã ,
Nu mai pot singurã, am obosit!
Hei, hei, mã auziți,
Nu suntem calici, nu suntem neam de ocarã,
Putem rãsturna rãul din noi şi din lume,
Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
Haideți, haideți tineri,
Sã repetãm cuvintele Mântuitorului,
”Fiți desãvârşiți precum Tatãl vostru

Cel din ceruri desãvârşit este!”

Haideți, să devenim noi înşine

În propria noastrã libertate,

Prin lumina lui Dumnezeu!

Să facem din neamul acesta ajuns de ocară

Să dãinuie printr-o cetate de sfinți.

Să facem din el aşa cum l-a visat Eminescu,

Şi Bălcescu şi Iancu, şi Tudor Vladimirescu,

Aşa cum îl visa fiece domnitor,

Legat de pământ şi de țarã,

De înțelepciune şi de Dumnezeu.

Haideți tineri, monahi şi mireni,

Să ne-ajutăm prin cuvântul nostru lăuntric,

Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la uşă

Iar noi nu deschidem?

Haideți să privim , să privim la minunăția naturii

Şi vom auzi, vom auzi , cum cântă Dumnezeu!!!

Hei, frumusețe tânără şi trainică ,

Tineri ce suntem tineri şi vom rămâne tineri,

Să aducem jertfa sufletului nostru

Pe altarul creației,

Ce este viața noastră îndumnezeită.

Ştiți, pământul are nevoie de sfinți

Cum are nevoie o floare de soare,

Luați-vă rolul în serios

Cã Dumnezeu ne aşteaptã în tainã

Sã pângem şi sã vorbim fericiţi

Alãturi de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în ’92 şi citită la un miting la Iaşi, în ’93, organizat de ASCOR ,in fata Palatului Culturii şi a apărut imediat pe posturile de radio şi televiziune .

*

cu sufletul lipsit şi gol

înalţ gândul meu la Tine Doamne

de ce mi se pare că mor

şi singurătatea mă taie în suflet

de ce îmi e frica de tine?

De mine, de viata, de lume?

De ce mi se-ntunecă mintea

Şi lacrimile fără sa-mi curgăîmi curg mereu

mereu plânge sufletul meu

şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine

trimite-mi Doamne, felul iubirii mele

şi nu mă lăsa să mor mereu

sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

Sufletul meu parcă e un cerc alb

Gândurile curg libere

Ca niste pete de culoare albastre

Cercul meu e alb

Şi e atat de larg

Şi e atât de adânc

Albul acela parcă

Mi se desface în aripi

Uneori...

Când gândul e mai sălbatic

Ceva purpuriu începe să-mi

Nască în suflet

Ceva purpuriu...

Şi ceva alb, ca o sabie

Îmi taie de multe ori râul,

Râul meu de lumină

Şi apă ...de lacrimi...

Când găndul sălbatic

Urlă şi strigă ...

O floare albastra coboară

În cercul meu alb

Şi o mână care îi mângâie

Frunzele...şi o gură..

Care-i sărută petalele

Şi-mi rosteşte usor

Printr-un alt gând purpuriu

Îmbinat cu lacrimi albe

„Primeşte pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu

Ma duceam în vis

Şi acolo eu mă rugam

Mă rugam

Şi simțeam cum creşte iarba

Cum cresc florile

Simțeam cum cresc copacii

Vedeam cum cresc copcii

Copacii...copacii...

Şi mergeam în vis spre izvorul meu...

Mergeam în vis spre izvorul meu!...

Izvorul meu!

Apa...apa...

Apa izvorului meu îmi inunda privirile,

Imi spala ochii,

Imi spala ochii

Îmi spăla picioarele

De ce Dumnezeule,

Căram apa asta în mine?

De ce, de ce o căram Iisuse?

Şi o beam, o beam,o beam...

Şi simțeam că însetez...

Însetez, însetez mereu...

Până când...

Până când floarea venea spre mine

Caci eu stăteam sun apă,

Venea o floare şi-mi inunda ochii..

Îmi inunda ochii...ochii...

O floare...o floare...

Ce izvora din izvorul meu..

Din izvorul meu a izvorât odată o floare...

O floare...căci eu stam sub ape..

Ape...ape ce-mi inundau sufletul...

Şi-mi spălau picioarele

Picioarele pline de colb,

Pline de nămol...

Şi mâinile mele, şi fața mea...

Şi m-am uscatîn razele soarelui

În razele soarelui m-am uscat!

Ce violet era floare din vis...ce violet..

Ce violet era floarea din vis....

Floarea din vis...ce violet...

M-a doborât rugăciunea...

m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi

Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...

Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...

Şi eram doborâtă-n genuchi...

Şi-mi culegeam floare izvorului meu

Izvorului meu.

Izvorului meu ce pluteam în vis catre el

Către el...Şi pluteam mergând în genunchi...

Şi pluteam mergâng în rugă...

Şi pluteam în genunchi...

Spre un lac...

Spre un lac ce înflori nuferi

Şi eu plângeam căutându-mi

Iubirea cereasca...

Am coborât cu trupul sub ape

Şi iubirea mea în iubirea de floare...

O!...Dumnezeule....Dumnezeule...

Plângea iubirea mea dupa Tine!....

Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...

O !..Dumnezeule!...

O!...Tată..priveşte la Fiul Tău...

E de mână cu mine?!.....

***

Am întins mâna mea în faţa soarelui

Şi si desfăceau mugurii în flori

Flori plouau peste tot pământul

Şi cerul se desfăcea , se dechidea,

Şi cerul cobora în inima mea,

În sufletul meu,

Se dechidea cerul în flori

Şi curgea lumina în mugur!

Curgea lumina în mugur!

Şi eu iubeam, eu iubeam,

Şi eram atât de fericită!

Era soare si curgea lumina!!!

Speranța!!!!

Era undeva, cineva, pe aice , pe-aproape

L-am văzut anul trecut

Era cu ochii albaştri

Şi fugea, fugea, fugea...

Alerga până la un copac,

Apoi până la izvor,

Apoi la o stea!

Până la un nor, alerga, alerga!

Şi deodat'o lumină...

Când mă uitai

Avea o icoana în mâini

Ce-i lumina ochii albaştri

Şi mai avea un penel...

Şi fugea, fugea, fugea...

Deodată s-a aşezat,

S-a aşezat pe unda izvorului

Şi plutea maestrul sfânt

Şi nu mai fugea, penelul fugea...

Şi maestrul stătea, stătea,stătea...

„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat o zână

„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat pădurea

El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,

Plutea ca-ntr-un vis,răstignit pe o cruce...

Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,

La izvor un penel apăru...de argint...

Ba de aur...diamant? Nu ştiu!

Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.

Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,

Se ruga, se ruga, se ruga

Şi a apărut o stea...o stea..o stea...

Maestrul sfânt!!1

Şi aud clopotele cum bat

Şi în mine cântecul sună

Vară, vară, dă-mi şi mie căldură

Căci mie mi-e frig

Şi inima îmi înghiaţă iubirea...

Ştii..ştii..clopotele cum bat

Le aud sunând, umplând universul

Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt

Şi stelele nasc şi cântă în sunet de raze

În dangât de vis, adunat într-o frunte,

Într-o frunte mâiastră de sfânt,

Oglindit într-un zbor,în dangât de cântec,

Fiindcă acum e Bune Vestire

Îngerul vesteşte mereu,

Vesteşte lumii întregi

Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.

Hei , prieteni,

Hai să cântam în sunet de clopot

Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...

Prieteni, prieteni,

Îngerul a vestit

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni

Uitaţi,îngerul aduce solia

Priviţi, priviţi universul cum vineri cum cade în sunet de stea

Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,

Vdedeți, vedeți prieteni

Îngerul a venit să vestească lumina

Dumnezeu s-a născut printre oameni,

Maria, Maria,, Fecioara

Ascultă şi se-nalță la cer, la cer,

Dumnezeu e aici , lângă noi,

Universul coboară prin raze, prin raze de foc,

Şi Fecioara, şi Fecioara,

Ascultă pe înger, ascultă pe înger,

Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,

Îngerul aduce Buna Vestire,

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.

Haideți prieteni, haidem...

Copotele sună într-una în univesr

Nu mai suntem singuri prieteni...

Suntem cu El, priviți-L cum naşte,

Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

*

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,

Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

*

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebună.
Oare dacă m-aş fi născut , Iisuse
Pe timpul Tău, aş fi strigat , Domne

Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?

Nu aş fi plâns la picioarele Tale,

Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine

Când ai venit înviat către noi toţi,

Părăsiţi şi batjocoriţi de cei ce

Te-au ucis pe Tine ?

Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,

Cum să fac să nu mă înşel

Că Dumnezeul meu eşti Tu

Şi numai Ţie trebuie să mă închin eu

Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

*

O, nu , cât de mult doream

Singurâtatea unui pustnic,

Dar nu în pustia pâdurii

Ci în pustia unui oraş mare,

Atât de mare încât să te sufoci,

Încăt nu mai ştii unde eşti

Şi nu mai ştii cine eşti

Dar pustiul acesta este la fel de frumos

Ca şi pustiul pădurii,

În loc de flori, copii mici zâmbesc

Şi în loc de copaci înfloriţi

Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Şi pictisiți , cu arma ucigatoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorator şi cu atâta moarte,
Unde oamenii cad seceraţi ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

*

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singuratatea mea,
În linişte mă gândesc laTine
Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ
Fără Domnul , orfană de tot ,
Fără nici o mângâiere în suflet.
O, cât de naivă eram atunci

Să nu mă gândesc eu la Domnul,
Cât de mult mă iubeşte ,
Nici nu mai pot să înțeleg de ce plângeam
De ce eram atât de deznădăjduită.
Dar acum sunt singură cu Dumnezeul meu
Şi pacea lui coboară peste mine,
Am închis ochii şi adorm mereu.
Câtă linişte ai dat , Doamne,
Sufletului meu ce nu mai este singur.

*

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
Domnul e cu mine şi eu sunt fericită.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oameni merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,
Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea

Dintr-un bloc cu zece etaje,
Sunt foarte mulţi oameni în blocul acesta.
Mă rog mai ales pentru cei trişti şi pentru mine,
Oamenii mă înspăimântă de moarte,
Cu păcatele lor îraționale,
Cât depictisitori sunt oamenii
Când nu vorbesc despre Dumnezeu
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!!

*

Doamne ,ce fericită sunt
Că vei veni cu mine
În camera mea încuiată
Şi vom sta împreună acolo
Poate atunci Doamne,
Îți voi putea spune
Cât de mult Te iubesc.
Doamne, nu-i aşa că eu Te iubesc
Cât de mult imi doresc ,Doamne
Ca însfârşit eu să Te pot iubi
Şi să fim împreună cu sfinții toți
Şi toata creația Ta , Doamne,

Împreună cu Tine să fim
Şi dragostea Ta de Sfântă Treime
Să danseze ,Doamne în sufletele noastre.

*

Doamne, in inima noastră
E o casă atât de frumoasă
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot întra acolo
Decât impreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu
Că Tu înviezi mereu
În inima noastră
Pentru că Tu poţi să vii
Cu mine în camera mea.

*

Doamne, Tu nu ai murit,
Tu nu mori niciodată,
Tu nu poţi muri, Tu înviezi,
Tu înviezi în inimile noastre,
ÎIn iubirea şi fericirea noastră.

Tu eşti, Tu înviezi

Acolo unde noi murim

Ca să ne înviezi şi pe noi

Şi să nu mai fie moarte.

*

Va fi sărbatoare, Doamne,

În ziua aceea tot omul va plânge

De fericire mare, pentru că noi

Noi toți, atât de chinuiți

Şi atât de trişti

Vom râde şi ne vom bucura

Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,

Pentru totdeauna acasă, acolo unde

Iubirea pluteşte peste tot

Şi unde Tu ne aştepți cu brațele deschise

Pentru îmbrățşsarea iubirii

Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit ,

Ce fericită voi fi atunci , Doamne,

Când Te voi privi în ochi

Şi – Ti voi spune însfârşit

<Doamne, Tu eşti !>

*

Iți dai seama ,Doamne,
Noi doi şi cu oamenii
Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.

*

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
în ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

*

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, iți dai seama, tot pământul

Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Şi noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei
Şi asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori şi visători , strigându-Te
Şi privindu-Te să Te găsesc.

*

Trebuie să fie un lucru minunat
Să –l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
Şi să vorbeşti cu El asemenea lui Noe,
A lui Avraam , a lui Isac şi lui Iacob,
Să fii tot timpul cu Mântuitorul în braţe
Şi să rosteşti mereu acelaşi nume drag,
Ce minunat mai trebuie să fie ,
Când Domnul Dumnezeu te-aăteaptă-n prag
Iar tu nu faci decât să-I sari în braţe.
Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
Şi casa unde locuieşti să fie casa Lui,
Iar tu să fii acasă şi să dormi

De –atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

***

Cu sufletul lipsit şi gol
Înalț gândul meu la Tine Doamne
De ce mi se pare că mor
Şi singurătatea mă taie în suflet,
De ce îmi e frică de Tine?
De mine, de viață, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Şi lacrimile fără să-mi curgă
Îmi curg mereu?
Mereu plânge sufletul meu
Şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine.
Trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
Şi nu mă lăsa să mor mereu,
Să-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

Sufletul meu parcă e un cerc alb
Gândurile curg libere

Ca nişte pete de culoare albastre.

Cercul meu e alb

Şi e atât de larg,

Şi e atât de adânc,

Albul acela parcă

Mi se desface în aripi.

Uneori...

Când gândul e mai sălbatic

Ceva purpuriu începe să-mi

Nască în suflet,

Ceva purpuriu...

Şi ceva alb, ca o sabie

Îmi taie de multe ori râul,

Râul meu de lumină

Şi apă ...de lacrimi...

Când gândul sălbatic

Urlă şi strigă ...

O floare albastră coboară

În cercul meu alb

Şi o mână care îi mângâie

Frunzele...şi o gură..

Care-i sărută petalele

Şi-mi rosteşte uşor,

Printr-un alt gând purpuriu

Îmbinat cu lacrimi albe:

„Primeşte pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu

Mă duceam în vis

Şi acolo eu mă rugam

Mă rugam

Şi simțeam cum creşte iarba

Cum cresc florile

Simțeam cum cresc copacii

Vedeam cum cresc copacii

Copacii...copacii...

***

Şi mergeam în vis spre izvorul meu...

Apa...apa...

Apa izvorului meu îmi inunda privirile,

Îmi spăla ochii,

Îmi spăla picioarele!

De ce Dumnezeule,

Căram apa asta în mine?

De ce, de ce o căram Iisuse?

Şi o beam, o beam,o beam...

Şi simțeam că însetez...

Însetez, însetez mereu?!...

***

Până când...

Până când floarea va veni spre mine?

Şi eu stăteam sub apă,

Venea o floare şi-mi inunda ochii..

Şi-mi spăla picioarele

Picioarele pline de colb,

Pline de nămol...

Şi mâinile mele, şi fața mea...

Şi m-am uscat în razele soarelui

În razele soarelui m-am uscat!

Starea aceasta

E asemănătoare învierii!

***

M-a doborât rugăciunea...

M-a prăvălit rugăciunea-n genunchi

Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...

Şi eram prăvălită în iarbă...

Şi-mi culegeam floarea izvorului meu,

Izvorului meu.

Strivită în tălpile drumului!!

***

Izvorului meu, ce pluteam în vis către el,

Către el...

Şi pluteam mergând în genunchi...

Şi pluteam mergâng în rugă...

Spre un lac...

Spre un lac ce înflori nuferi.

Am coborât cu trupul sub ape…

O!...Dumnezeule....Dumnezeule...

Plângea durerea mea în mine!....

Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...

O !..Dumnezeule!...

O!...Tată..priveşte la Fiul Tău...

E de mână cu mine?!.....

***

Era undeva, cineva, pe aice’ , pe-aproape,

L-am văzut anul trecut,

Era cu ochii albaştri

Şi fugea, fugea, fugea...

Alerga până la un copac,

Apoi până la izvor,

Apoi la o stea!

Până la un nor, alerga, alerga!

Şi deodat'o lumină...

Când mă uitai,

Avea o icoană în mâini,

Ce-i lumina ochii albaştri

Şi mai avea un penel...

Şi fugea, fugea, fugea...

Deodată s-a aşezat,

S-a aşezat pe unda izvorului

Şi plutea maestrul sfânt

Şi nu mai fugea, penelul fugea...

Şi maestrul stătea, stătea,stătea...

„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat o zână

„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat pădurea…

El n-a răspuns, ci s-a uitat la ceruri,

Plutea ca-ntr-un vis,răstignit pe o cruce...

Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,

La izvor un penel apăru...de argint...

Ba de aur...diamant? Nu ştiu!

Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.

Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,

Se ruga, se ruga, se ruga

Şi a apărut o stea...o stea..o stea...

Maestrul sfânt!!

***

Şi aud clopotele cum bat

Şi în mine cântecul sună

Vară, vară, dă-mi şi mie căldură

Căci mie mi-e frig

Şi inima îmi înghiață iubirea...

Ştii..ştii..clopotele cum bat

Le aud sunând, umplând universul

Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt

Şi stelele nasc şi cântă în sunet de raze

În dangât de vis, adunat într-o frunte,

Într-o frunte mâiastră de sfânt,

Oglindit într-un zbor,în dangât de cântec,

Fiindcă acum e Buna Vestire

Îngerul vesteşte mereu,

Vesteşte lumii întregi

Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.

Hei , prieteni,

Hai să cântam în sunet de clopot

Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...

Prieteni, prieteni,

Îngerul a vestit

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni

Uitați,îngerul aduce solia

Priviți, priviți universul cum vineri cum cade în sunet de stea

Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,

Vededeți, vedeți prieteni

Îngerul a venit să vestească lumina.

Dumnezeu s-a născut printre oameni,

Maria, Maria,, Fecioara

Ascultă şi se-nalță la cer, la cer,

Dumnezeu e aici , lângă noi,

Universul coboară prin raze, prin raze de foc,

Şi Fecioara, şi Fecioara,

Ascultă pe înger, ascultă pe înger,

Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,

Îngerul aduce Buna Vestire,

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.

Haideți prieteni, haidem...

Clopotele sună într-una în univers!

Nu mai suntem singuri prieteni...

Suntem cu El, priviți-L cum naşte,

Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

***

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

***

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,

Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebunâ.
Oare dacă m-aş fi născut , Iisuse
Pe timpul Tău, aş fi strigat , Domne
Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toţi,
Părăsiţi şi batjocoriţi de cei ce
Te-au ucis pe Tine ?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeul meu eşti Tu
Şi numai Ţie trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

***

O, nu , cât de mult doream
Singurătatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pădurii
Ci în pustia unui oraş mare,

Atât de mare încât să te sufoci,
Încăt nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copiii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Şi plictisiți , cu arma ucigătoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorător şi cu atâta moarte,
Unde oamenii cad seceraţi ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie-n iad.

***

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singurătatea mea,

În linişte mă gândesc laTine
Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ

***

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oameni merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,
Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie.
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje.
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!! Fugi de el!!!!

***

Va fi sărbatoare, Doamne,

În ziua aceea tot omul va plânge

De fericire mare, pentru că noi

Noi toți, atât de chinuiți

Şi atât de trişti

Vom râde şi ne vom bucura

Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,

Pentru totdeauna acasă, acolo unde

Iubirea pluteşte peste tot

Şi unde Tu ne aştepți cu brațele deschise

Pentru îmbrățişarea iubirii

Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit ,

Ce fericită voi fi atunci , Doamne,

Când Te voi privi în ochi

Şi – Ti voi spune însfârşit

<Doamne, Tu eşti !>

***

Iți dai seama ,Doamne,

Noi doi şi cu oamenii

Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.

***

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
În ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta,
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, îţi dai seama, tot pământul

Să vibreze la chemarea Ta,

La cântecul Tău,

Tot pământul să cânte odată cu Tine

Şi noi oamenii să cântăm

Plutind în jurul Tău,

Asemeni stelelelor în jurul soarelui,

Asemeni florilor în jurul apei

Şi asemeni ochilor mei ce se învârt

Plutitori şi visători , strigându-Te

Şi privindu-Te să Te găsesc.

Prin toată creaţia lumii!!!!!!!

Victorita Duțu este absolventã a facultãților de matematicã şi de filofofie şi este profesoarã de matematicã la un liceu din Bucureşti. În particular se ocupã şi cu pictura.

Pentru mai multe detalii puteți viziona site-ul:

www.victoritadutu.home.ro

victoritadutu@yahoo.com